

Чогось так банно... На душу впала
Безмежна скатерть тоски і смуту,
І серце багне в тиші заснути,
Як скорбна пісня, що вдаль помчала.
Та годі: місяць поклав на мене
Свої холодні важкі долоні,
І дух мій рветься, немов в просонні,
А серце, серце таке втомлене...
Чогось так сумно... Як скорбні вдови,
Прийшли до мене віки недолі
І плачуть, плачуть слізьми любові
Та сповідають вселюдські болі.

.....

Шовковим руном здовж небозводу
Пливуть, снуються срібlistі хмари,
А поміж ними, омлілий з ходу,
Блукає місяць і сіє чари.